

Meri Dženis Dejvidson

Nemrtva i neudata

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

MaryJanice Davidson
UNDEAD AND UNWED

Copyright © 2004 MaryJanice Davidson Alongi

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga posvećena je Entoniju Alongiju,
mom lektoru, partneru, bradatom čudovištu i
prijatelju – sve pohvale mom voljenom suprugu.*

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Izjave zahvalnosti

Zaista nema potrebe da ikome zahvalim – sve sam *sama* uradila. Dobro, to je prilično velika laž. Iako sam ja sve napisala, mnogi ljudi su mi pomogli a da možda nisu ni svesni.

Pre svega, zahvaljujem svom suprugu – on je ispravio svaku reč koju sam napisala i držao je decu dalje od mene dok sam se približavala krajnjem roku. Hvala Andželi Najt, koja je bila ljubazna da spomene moj rad sjajnoj Sindi Hvang; Tini Engler, što me je ohrabrila da napišem e-knjigu o mrtvoj sekretarici, i Marti Pančis, jer je lektorisala grubu verziju, i to bez honorara.

Hvala mom klubu čitalaca *Čarobnim udovicama*: od njih sam dobila odlične ideje za dijaloge i posebno zahvaljujem Ketlin Barkmejer na podacima o opštem anksioznom poremećaju.

Hvala mojim prijateljima s Kejp Koda: Kurtu, Andrei, Gaju, Vani i Džonu. Od prvog dana su prihvatili provincijalku koju je Entoni doveo sa Srednjeg zapada.

Konačno, zahvaljujem svojoj porodici: Alu, Šeron, Ivon, Polu, Bilu, Elinor, Džuli Ketrin, Tomasu, Betsi, Skotu i Danijelu. Oni su mi dali najveći kompliment – moj ih uspeh nije iznenadio. Ili su veoma dobro sakrili svoje iznenađenje. U svakom slučaju, zahvalna sam im.

Prvo poglavlje

DAN kada sam umrla počeo je loše i brzo je postajao sve gori.

Previše puta sam pritisla dugme za isključivanje budilnika i zakasnila na posao. Ko ne bi pritisnuo to dugme kako bi spavao još devet minuta? Niko, eto ko. Zbog toga se gotovo uvek uspavam. Glupo dugme za isključivanje.

Nisam imala vremena ni za doručak pa sam progutala dve rolnice s čokoladom dok sam čekala autobus. Mmmm... čokolada. Moja mama bi to odobrila (šta mislite, ko me je navukao na te prokletinje?), ali bi me nutricionistkinja udario po glavi svojim brojačem kalorija.

Naravno, autobus je kasnio. Morate voleti javni prevoz u Minesoti. Šest autobusa za oblast koju naseljava četvrt miliona žitelja. Kada ne kasne, onda porane – ni sama ne znam koliko sam puta izašla i videla kako autobus nestaje niz ulicu. Vozni red? Koji vozni red?

Kada se konačno pojavio autobus, koji je ponovo kasnio, ušla sam i sela... na žvaku.

Na sastanku u devet (na koji sam stigla u devet i dvadeset), otkrila sam da me je recesija (ona koju ekonomisti osporavaju dve godine) pogodila pravo među oči: otpuštena sam. To nije bilo neočekivano – dobra, stara firma *Hamton i sin* poslednji put je ostvarila profit kada sam bila u srednjoj školi – ali ipak me je pogodilo. Gubitak posla je nešto najgore što može da vam se dogodi. Znae, bez trunke sumnje, da vas neko ne želi. Nema veze jesu li razlozi lični, finansijski ili praktični. Prosto vas ne žele.

Hamton i sin – shvativši sa zakašnjenjem od godinu dana da moraju smanjiti rashode – odlučili su da je otpuštanje administrativnog osoblja bolje rešenje nego da, recimo, skrešu šestocifrene plate višeg rukovodstva. Činovnici i sekretarice proglašeni su potrošnom robom. Ali osveta će biti naša. Bez nas, te budale ne znaju ni da pošalju faks a kamoli da vode firmu.

S tom veselom pomišlju raščistila sam svoj radni sto, ne obazirući se na to što kolege izbegavaju da me pogledaju, i požurila kući. Da se utešim, svratila sam u *Mlečnu kraljicu* na milkšejk od borovnice. Znaci proleća: crvendaći, nova trava i otvaranje sezone *Mlečne kraljice*.

Kada sam ušla u kuću, još uvek mljackajući, videla sam kako mi lampica na telefonskoj sekretarici namiguje poput malog crnog zmaja. Poruka je bila od maćehoćudovišta i, po graji u pozadini, pretpostavila sam da zove iz svog salona lepote: „Tvoj otac i ja nećemo moći da dođemo na

tvoju večerašnju zabavu... Pijem nove lekove i ja – mi – prosto ne možemo. Žao mi je.“ *Kako da ne, kravo.* „Lepo se provedi bez nas.“ *Nema problema.* „Možda ćeš večeras upoznati nekoga.“ U prevodu: Možda će se neki mučenik oženiti tobom.

Maćehoćudovište se na isti način odnosi prema meni od prvog dana: kao prema takmacu za naklonost svog novog muža. Što je još gore, nikada nije prezala od toga da se poziva na depresiju kako bi izbegla nešto što je meni važno. To je prestalo da mi smeta približno nedelju dana pošto sam je upoznala i pretpostavljam da je tako najbolje.

Otišla sam u kuhinju da nahranim mačku i tada sam otkrila da je ponovo pobegla. Moja Žizel (mada mi se prćini da sam ja njena Betsi) uvek traži avanture.

Pogledala sam na sat. Vidi, vidi. Nije čak ni podne. Vreme je da operem veš i iskopam sebi oči kako bi dan bio potpun.

Srećan mi rođendan.

ISPOSTAVILO se da nas je pogodila potpuno neočekivana aprilska snežna mećava te je moja zabava odložena. Što je i dobro... nisam bila raspoložena da izađem, namestim veseo izraz lica i popijem previše daikirija. Tržni centar *Amerika* je sjajno mesto, ali moram da budem raspoložena za gužvu, precenjenu robu, kavgadžijske vikend-posetioce i pića od šest dolara.

Nik je nazvao oko osam sati i to je bila jedina svetla tačka tog dana. Nik Beri je veoma fin inspektor koji radi u Sent Polu. Napadnuta sam pre nekoliko meseci i...

Pa dobro, „napadnuta“ je blaga reč. Kao kada neko kaže da je Drugi svetski rat bio nezgodan. Ne volim da pričam o tome – da *mislim* o tome – ali evo šta se desilo: gomila nakaza me je napala kada sam izašla iz *Kanovog mongolskog roštilja* (koliko god možete da pojedete za 11,95 dolara, uključujući salatu, desert i neograničeno piće – sjajna pogodba ako vam ne smeta to što će vam odeća satima zaudarati na beli luk).

Nemam predstavu šta su napadači hteli – nisu mi oteli tašnu ili pokušali da me siluju, čak nisu ni trabunjali o zaverama vlade.

Pojavili su se niotkuda – doslovno. U jednom trenutku sam zevala i tražila ključeve, a u drugom sam bila okružena. Grebali su me i ujedali kao gomila pobesnelih veve-rica dok sam ih šutirala *Manolovim* cipelama i zazivala u pomoć što sam glasnije mogla... toliko glasno da sam naredna tri dana samo šaputala. Smrdeli su – gore nego moja kuhinja kada sam zaboravila da ispraznim kantu za smeće pre nego što sam otputovala na Kejp Kod na dve nedelje. Svi su imali dugu kosu, oči čudne boje i nijednom mi se nisu obratili.

Pomoć nije došla, ali su loši momci pobjegli. Možda ih je moj glas uznemirio – psi zavijaju kada vičem. Ili im se nije dopalo to što zaudaram na beli luk. Što god da je bilo posredi, pobjegli su – zapravo, brzo su se odvucli.

Naslonila sam se na svoja kola, usredsređena na to da se ne onesvestim, pogledala iza sebe i učinilo mi se da neko licina ide na sve četiri. Dala sam sve od sebe da ne povratim svoj obrok, čaj od đumbira i hleb sa susamom – nema šanse da bacim onih 11,95 dolara – pa pozvala policiju s mobilnog telefona.

Slučaj je dodeljen inspektoru Niku i on me je ispitao u bolnici dok su mi dezinfikovali ujede. A bilo ih je petnaest. Stažista koji mi je čistio rane mirisao je na korijander i neprestano je pevušio melodiju iz filma *Hari Poter i dvorana tajni*. Falširao je. To me je nerviralo više od peckanja antiseptika.

Ovo o čemu govorim dogodilo se jesenas. Otada je napadnuto više ljudi – nisu pravili razliku između muškaraca i žena. Poslednje dvoje je umrlo. I, da, uplašila sam se zbog toga što se desilo i zaklela se da neću otići u *Kan* sve dok loši momci ne budu uhvaćeni, ali najviše od svega – bila sam zahvalna što nisam gore prošla.

U svakom slučaju, inspektor Nik me je pozvao, ćaskali smo i, da skratim priču, obećala sam da ću još jednom doći da pogledam Veliku knjigu s lošim momcima. Što ću i učiniti. Zbog sebe, kako bih imala utisak da sam važna, ali najviše kako bih videla Nika, koji je tačno moje visine (metar i osamdeset), tamnoplave kose kratko ošišane po propisima, svetloplavih očiju, ima jamice i građen je poput plivača! On izgleda kao da je pobjegao s kalendara gospodin Napucano Telo. Prekršila sam zakon, policajče, privedite me.

To što ću policajca Nika gutati očima nešto je najbliže kresanju... koje ono beše godine? Nije da sam čedna. Samo sam izbirljiva. Zaista veoma izbirljiva. Častim sebe najlepšim, najskupljim cipelama koje mogu da nađem, što nije lako jer živim od plate sekretarice, a zaboravite na sav onaj novac koji moj otac pokušava da mi uvali. Ako bih platila njegovim novcem, to ne bi bile moje cipele. Bile bi njegove. U svakom slučaju, štedim mesecima da bih kupila glupe cipele, a koja vajda od njih – samo ih obuvam.

Da, to sam ja u kratkim crtama: Elizabet Tejlor (ne počinjite! sve sam već čula), slobodna, posao bez mogućnosti napredovanja (pa, više ne), živi s mačkom. I toliko sam dosadna da jebena mačka beži oko triput mesečno samo da bi se malo zabavila.

A kad smo kod mačke... Upravo sam čula njeno prepoznatljivo *mijaaaaoooouuuuu!* s ulice. Pa, sjajno! Žizel mrzi sneg. Verovatno je tražila malo prolećne romanse kada ju je uhvatila mećava. Sada napolju čeka na spas. A kada je *budem* spasla, biće strahovito uvređena i neće hteti da me pogleda u oči do kraja nedelje.

Nazula sam čizme i izašla u dvorište. Još je padao sneg, ali videla sam Žizel kako sedi nasred ulice poput male senovite mrlje, senke s očima boje ćilibara. Protraćila sam deset sekundi dozivajući je – *zašto* zovem mačke? – pa odmarširala dvorištem do ulice.

To uglavnom ne predstavlja problem, budući da živim u mirnoj ulici na kraju bloka. Međutim, zbog snega na zaleđenoj ulici, vozač me nije video na vreme. A kada me

je ugledao, učinio je apsolutno najgore – legao je na kočnicu. To mi je zapečatilo sudbinu.

Smrt ne boli. Znam da to zvuči kao budalaština, kao podla glupost osmišljena da bi se ljudi osećali bolje pred suočavanjem s velikim zalogajem. Ali činjenica je: telo vam je toliko šokirano onim što se događa da svi nervni završeci otupe. Ne samo da smrt nije bolela, nego nisam osetila ni hladnoću. A bilo je samo minus dvanaest stepeni te noći.

Priznajem, loše sam se pokazala. Kada sam videla da će se zakucati u mene, ukočila sam se kao srna osvetljena farovima. Velika, glupa, plava srna koja je upravo platila izvlačenje pramenova. Nisam mogla da se pomerim, čak ni kako bih sebi spasla život.

Žizel se svakako spasla; nezahvalna mala hulja je brže-bolje odjurila. A ja sam poletela. Kola su me udarila pri brzini od šezdeset kilometara na čas, što se može preživeti, i zakucala me u drvo, što se već ne može preživeti.

Nije bolelo, kao što sam već rekla, ali osetila sam strahoviti pritisak u celom telu. Čula sam zvuk lomljenja. Čula sam kako mi se lobanja smrskala – zvučalo je kao da mi neko mrvi led u uvu. Osetila sam kako krvarim, kako tečnost curi sa svih strana. Osetila sam kako mi bešika popušta prvi put za dvadeset šest godina. U mraku je moja krv na snegu izgledala crna.

Poslednje što sam videla bila je Žizel koja sedi na tremu i čeka da je pustim unutra. Poslednje što sam čula bili su vozačevi krici za pomoć.

Pa, ne *poslednje*. Ali znate na šta mislim.

Drugo poglavlje

SMRT vas zaista nagoni na razmišljanje. Uglavnom mislite na sve ono što ste uprskali ili što niste uradili.

Nisam imala strahovito uzbudljiv život ali, jebote, volela bih da sam poživela duže od tričavih trideset godina. A kada pomislim kako sam protraćila poslednju godinu... poslednjih deset godina... uf.

Nikada nisam bila genije. Prosek mi je uvek bio tri plus, što je sasvim u redu. Kako da brinem o geometriji, građanskom i hemiji kada sam morala da osmislim tačku za izbor mis Bernsvila? Da ne spominjem kako sam vukla za nos trojicu-četvoricu momaka, ali tako da oni to ne znaju... ponekad sam bila iscrpljena pre ručka.

U svakom slučaju, istrpela sam srednju školu, mrzela koledž (isti kao srednja škola ali s pepeljarama i bačvama piva), batalila ga, bavila se manekenstvom neko vreme

dok mi i to nije dosadilo. Ljudi mi nikada ne veruju kada im kažem da je posao modela podjednako zanimljiv kao gledanje hrpe prašine. Ali istina je. Kinta je u redu, ali to je jedino dobro u tom poslu.

Manekenstvo, nasuprot predstavi koju naturaju mediji, nije nimalo glamurozno. Dane provodite u odlascima na audicije s portfoliom pod rukom i očajničkim osmehom na lepom licu. U jednom od deset slučajeva dobijete posao... ako imate sreće. Onda se probudite u pola šest ujutru da obavite taj posao i često radite punih osamnaest sati. Možda će vam konačno platiti pet nedelja kasnije. I to nakon što je vaš agent zadržao ček deset dana da proveri je li dobro obračunat.

Ipak, bilo mi je zabavno u početku. Revije su stvorene za šepurenje. A zabavljalo me je i da govorim ljudima kako zarađujem za život – ipak je ovo Amerika, zemlja površnih. Uvek bih dobila besplatno piće – ili tri – kada kažem čime se bavim. Muškarci su svakako bili zadivljeni.

Međutim, reklamne fotografije bile su užasne... snimak za snimkom za snimkom i osmeh, osmeh, osmeh a nekada na nogama deset sati bez prestanka. A stav – široko se osmehni, dušice, pa sedi tatici u krilo – bio je još gori.

A da ne pričam o manekenima! Mnogo su umišljeniji od manekenki. Do dana današnjeg ne mogu da gledam film *Zulender* jer me previše pogađa. Sigurna sam da je Ben Stiler mislio kako pravi komediju, ali zaista više liči na dokumentarac.

Teško mi je da izlazi s tipovima koji na preparate za negu kose troše više od mene. I nikada ne uspevam da im uhvatim pogled zato što uvek gledaju svoj odraz. A mnogi su hulje – okrenite mu leđa da odete po piće i verovatno ćete zateći svog trenutnog udvarača kako se udvara drugoj ćurkici... ili se vata s njom! A i s konobarom. Mrzela sam kada poslednja saznam da sam gej paravan. To je veoma ponižavajuće!

Bilo mi je dosta posle približno dve godine. Odjednom. Sedela sam u prostoriji punoj visokih plavuša dugih nogu i kose... žena moje visine i boje kose. Palo mi je na um da muškarce koji čekaju pozadi da nas intervjuišu nije briga što volim šnicle, rižoto, horor filmove (osim *Zulendera*) i svoju mamu. Baš ih briga što sam član organizacije PETA i registrovana republikanka (nasuprot opštem uverenju, prvo ne isključuje drugo). Do đavola, nije ih briga ni ako sam zločinac za kojim je izdata poternica. *Jedino* ih zanimaju moje lice i telo.

Sećam se da sam pomislila: *Šta radim ovde?*

Odlično pitanje. Ustala sam i izašla. Čak sam ostavila svoj portfolio. Moja drugarica Džesika me je nazvala ženom koja na prečac donosi odluke i pretpostavljam da ima istine u tome. Kada nešto odlučim – to i sprovedem.

Bilo kako bilo, počela sam da radim povremene kancelarijske poslove u Sent Polu i Mineapolisu, što mi je – kao i sve ostalo što sam radila – bilo zabavno dok nisam temeljno savladala veštinu a onda mi je dosadilo. Na kraju sam imala toliko iskustva kao sekretarica da su me

proglasili supersekretaricom... izvinjavam se – izvršnom asistentkinjom.

Što me je dovelo do firme *Hamton i sin*, gde mi je posao bio ispunjen uzbuđenjem i opasnošću. Uzbuđenjem zato što je retko bilo dovoljno novca za plaćanje računa. Opasnošću zato što sam često brinula kako ću popustiti porivu da zadavim šefa pa će me uhapsiti zbog ubistva. Trostrukog ubistva ako mi brokeri stanu na put.

Većina ljudi se žali na svog šefa – to je američka boljka – ali ja sam ozbiljna: uistinu sam ga prezirala. A bilo je dana kada sam se pitala da nije zaista lud.

Prošla nedelja bila je tipična. Stigla sam na posao taman na vreme da me na vratima dočekaju razrogačeni brokeri. Za deset minuta koliko su bili bez nadzora, uspeali su da pokvare mašinu za fotokopiranje. *Potpuno novu* mašinu za fotokopiranje. Kunem se da su poput dece. Male dece kojoj ne smete okrenuti leđa. Male dece koja pale cigaretu za cigaretom.

„Ne radi“, obavestio me je Tod, glavni broker. „Moraćemo da je vratimo. Rekao sam ti da nam nova nije potrebna.“

„Stara se toliko pregrejavala da su sve kopije bile smeđe i smrdjele na dim. Šta si uradio?“, pitala sam dok sam kačila kaput.

„Ništa. Pravio sam kopije kada je počela da tandrče i onda je stala.“

„Šta. Si. Uradio?“

„Pa... pokušao sam da je popravim. Nisam hteo da te gnjavim“, zbrzao je kada je video moj ubilački izraz lica.

Pokušao je da šmugne, ali zgrabila sam ga za ruku i odvukla ga prema mašini, koja je zloslutno škripala. Pokazala sam na veliki natpis zalepljen na zidu. „Pročitaj.“

„Betsi, zaista sam zauzet. Berza se upravo otvorila i moram da... jao! Dobro, dobro. Nemoj da me štipaš. Piše: 'Ako nešto pođe naopako, NIPOŠTO nemoj sam da popravljaš... potraži Betsi ili Teri.' Eto, je l' dosta?“

„Samo sam htela da proverim nisi li zaboravio da čitaš.“ Pustila sam mu ruku odolevajući porivu da ga ponovo uštinem. „Odlazi. Popraviću je.“

Posle dvadeset minuta posla i uz uništenu suknju (glupi toner!), mašina je radila. Počela sam da pregledam poštu i ukočila se kada sam videla sada već poznato mesečno pismo od Poreske uprave.

Odmarširala sam pravo u kancelariju svog šefa Toma. Podigao je glavu kada sam zatvorila vrata za sobom i udelio mi tup pogled pravog sociopate. Ili je to možda naučio u višoj poslovnoj.

Mahnula sam pismom. „Poreska uprava još – još! – traži poreze na plate.“

„Ne mogu trenutno da se bavim time“, razdražljivo je odgovorio Tom. On je prosečne visine – i đavolski ozlojeđen što sam viša od njega – i puši kao da će cigarete biti zabranjene sledeće nedelje. Uprkos strogom zakonu o svežem vazduhu u zatvorenim prostorijama, kancelarija mu smrdi kao pepeljara. „Razgovaraćemo kada se berza zatvori.“

„Tome, kasnimo gotovo celu godinu! To je novac za poreze i doprinose naših zaposlenih koji se moraju platiti državi. Znae, državni i federalni porezi? Ne možemo stalno novcem za porez plaćati naše račune. Već dugujemo državi preko sto hiljada dolara!“

„Kada se berza zatvori“, rekao je i zagledao se u monitor. Voljno. I, naravno, u tri i minut biće na vratima kako bi izbegao bilo kakav dosadan sastanak sa mnom.

Izmarširala sam. Tom je baš svakog dana pokušavao da uradi nešto podmuklo. Lagao je svoje klijente, obmanjivao svoje zaposlene ili koristio njihov novac bez njihovog znanja. Ako bi ga uhvatili, krivio bi mene. Imao je neverovatnu sposobnost da ubedi ljude kako nije kriv. Đavolski je dobar prodavac – to priznajem. Čak je i mene, iako ga dobro poznajem, više puta prevario svojim entuzijazmom.

Mrzela sam to što izvršavam njegova naređenja i pišem disciplinske izveštaje za brokere dok on prevarom zarađuje novac – Tom je tip koji voli samo da se zabavlja. A mrzim kada me tera da lažem njegove klijente. Oni su fini ljudi i nemaju predstavu o tome da novac poveravaju sociopati.

Ali, prokletstvo, kinta je odlična. A što je još bolje, mogu da radim četiri dana nedeljno po deset sati, što znači da mi vikend traje tri dana. Tri dana je približno dovoljno da skupim hrabrost kako bih se vratila na posao u ponedeljak. Bilo je teško odreći se toga. Na bilo kom drugom sekretarskom poslu morala bih štedeti mnogo više da mogu kupovati cipele. To, pretpostavljam, znači da sam se prodala.

Ostala sam do pet i, kao i uvek, bila sam jedina. Receptionar odlazi u pola pet, a svi ostali u pola četiri, kada se berza zatvori. Ali Tom živi u strahu da će propustiti važan telefonski poziv te ostajem do pet svakog poslepodneva. Pa, to je dobro jer stižem da pročitam ono što sam propustila.

Izašla sam u pet na sastanak... baš s Todovim bratancem od svih ljudi. Uveravao me je da ćemo se odlično složiti. Uglavnom izbegavam sastanke naslepo kao što se čuvam rascvetalih krajeva, ali bila sam usamljena i nisam upoznala nikog duže od godinu dana. Prestara sam da obilazim klubove, a premlada za tombolu. Tako da sam otišla.

Velika greška. Todov bratanac je tridesetak centimetara niži od mene. To mi nije smetalo – većina muškaraca je niža od mene. Ali neki to doživljavaju lično, kao da sam visoka samo u inat njima. Sve je to deo mog đavolskog plana.

Bratanac Džeri bio je jedan od njih. Neprestano je zurio u mene, odvrćao pogled pa, bespomoćno, ponovo piljio u mene. Kao da je bio omamljen – ili užasnut – mojim dugim nogama.

Nakon što je ispričao nekoliko prostih viceva, zabavljao me pričama o tome kako je domišljatošću i lukavstvom osujetio sve gramzive Jevreje u svojoj knjigovodstvenoj firmi i obavestio me da bi Sjedinjene Američke Države trebalo prosto da raznesu sve zemlje Trećeg sveta i unište

terorizam jednom zasvagda (verovatno terorizmom), bilo mi je dosta. Nismo srodne duše. Mrzim sastanke.

Pristala sam na poljubac za laku noć jer sam htela da vidim kako će me dohvatiti. Propeo se na prste, a ja sam se nagnula. Mekane, vlažne usne dotakle su deo između mog obraza i usana. Osetila sam pivo i beli luk. Nije mi smetao beli luk, ali pivo ne podnosim. Praktično sam slomila zglavak dok sam u žurbi gurala ključ u bravu ulaznih vrata.

Dakle, dan iz života. Mog života. Kakvo traćenje vremena. A sada je tome kraj. Nikada nisam ništa postigla. Ni jednu jedinu stvar.